

Навруҳолони
боғи
адабиёт

БАҲРОМ
Ф И Р Ё З

РОЗҶОИ
МАҲТОБШАБ

Тоҷик 2
Ф 76

“Розҳои маҳтобшаб” нахустин маҷмӯаи шоири ҷавони боистеъдод Баҳром Фирӯз аст. Шоир дар он манзараҳои зебои Тоҷикистон, корнамоиҳои халқи советӣ ва муборизаи онро дар барпо кардани ҷамъияти коммунистӣ тараннум мекунад.

7 — 4 — 22
25 — 67

БАҲРОМ ФИРЎЗ

РОЗҶОИ
МАҲТОБШАБ

НАШРИЁТИ “ИРФОН”

ДУШАНБЕ - 1967

Шоҳини табъи Баҳром Фирӯз баландпарвоз аст. Вай дар шеърсароӣ аз ҳамсолонаш ба таври намоён фарқ мекунад. Баҳром Фирӯз дар мавзӯҳои гуногун ҷустуҷӯкорона мазмунҳои нав ёфта, шеърҳои баланд эҷод мекунад. Шеърҳои лирикии вай хеле равону салис мебошанд.

Қатъи назар аз баъзе камбудӣ ва сустиҳои баён, ноқисҳои маънӣ аз баъзе камбудӣ ва сустиҳои баён, ноқисҳои маънӣ ва муносибати сухан, ки дар манзумаҳои Баҳром Фирӯз гоҳ-гоҳ дида мешаванду ин натиҷаи камтаҷрибигӣ мебошад, шеърҳои ӯ ба завқи хонандаи серталаб ҷавоб медиҳанд. Баҳром дар аксар шеърҳо мазмунҳои баландро ба воситаи калима ва ибораҳои устокорона интихоб шуда ба банду басти дилчасп ва табиӣ ифода карда метавонад. Ин аз забонро доништан ва дар болои шеър бодикқат кор кардани ӯ гувоҳӣ медиҳад.

Баробари ба хонандагон тақдим кардани ин маҷмӯа мо боз аз шоири ҷавон нигарони шеърҳои чанд дараҷа баландтар ва олисанъати пурмазмун мебошем.

Ҷ.Шанбезода

САЛОМ, КЌҲСОР!

Ба истиқболи ман меояд оби рӯди пурғавғо —
Рафиқи тундхӯю, беқарори кўҳсоронам.
Ба сӯям мевазад боди баҳори гулфишон аз нав,
Табассум мекунад бар ман замини осмон
хуррам.

Ҳушамро мебарад, кўҳсор, парвози уқобонат,
Аз он мурғи хаёли ман зи нав парвоз мегирад.
Дилам гум мезанад, ҳар бутта ин чо ошно бар
ман,
Сурудам аз хурӯши чашмаҳо оғоз мегирад...

Ба ёдат ҳаст он рӯзе, к-аз оғуши ту мерафтам,
Диёрам, чашмаю кӯҳхот мекарданд падрудам.

Сафарнокарда фарзанди ту сомони сафар
мебаст,

Ба дил хузни чудоиро нахуст эҳсос бинмудам.

Ба ҷуз модар касе бо ман накард он рӯз
хушбошӣ,

Чу боде ноаён, бе хайру беҳушбод мерафтам,
Мақому қадри ман ин буд пеши одамон он рӯз:
Яке донист, дигар не, ман аз деҳот мерафтам.

Маро шавқи хунар з-оғӯши ту мебурд дуродур,
Вале ҳастии ман ҳар ҷо, ки рафтам бо ту буд
пайванд,

Дехи ман, бе ман истиқбол бинмудӣ баҳоронро,
Надидам арғувону олюю бодом бишкуфтанд.

Фитода дур аз ту, қадри ту бишнохтам дар умр,
Ба дунъё аз ҷудоихо дили ман қадрдонӣ кофт.
Нашуд бебахрае сарфи ҳавасҳо гарчи умри ман,
Ҷавонӣ рафту акнун қадри умри навҷавонӣ ёфт.

Маро андешаҳо ҳар лаҳза бар сад кӯй

мебурданд.

Вале ҳар санги раҳ медод ёд аз кӯҳсоронам.

Ба ҳар ҷое тавонам зист, лек эҳсоси ишқу шеър

Фақат обу ҳавои кӯхро парвард дар ҷонам.

Зи нав дар фарқи кӯхам... Медавад наҳр аз таҳи

поям

Зи кӯху дарра меояд ба гӯш акси садои ман.

Аз ин ҷо решаҳои боғи шеъррам об мегиранд,

Дар ин ҷо рӯи барфи кулла пайдо нақши пои

ман.

Маи соли 1965

СИРИ ИШҚ

Фасли уммеду талошу самари умрам буд,
Ишқ омад. Ба руҳаш сидқ дари хеш кушуд.
Хоби ширин парид аз дида ба якбора чу дуд,
Оламу одам аз он гашт дигар дар назарам.

Дил дар оташ задаву дар табу сӯзам тану ҷон,
Рӯзу шабҳо ба тақопӯй давидам, ҷонон.
Чӣ кунам, ҳукми дили шӯҳу ҷавонам буд он,
Чӣ кунам, маслиҳати дӯст намекард асарам.

Оташи синаи ман машъали хошок набуд,
Ки ба як сония хомӯш шавад рӯ зада зуд.
Оташи синаи ман лахчаи ангиште буд,
Ки аз он умр ҳароррат бигирифт ин қадарам.

Чӣ кунам, ҳар ниғаҳат сабри дили танг рабуд,
Ҳар табассум зи лабат аз дили ман занг рабуд.
Ҳар сурудам зи каломи хушат оҳанг рабуд,
Буд дар умр ҳамон рӯзи басо пурсамарам.

Лек имрӯз азоби сухани пасту баланд,
Ғуссаҳои ниғаҳи дидаю нокарда писанд
Рафт аз хотири ман, ҷумла фаромӯш шуданд,
Монд дар ёд ҳамон даст, ки мондӣ а сарам.

соли 1963

СИР — МАХЗАНИ СИРҲОИ МАН

Сар ба сар гаштам Ватанро. Ҳар кучое по ниҳам,
Дур аз ту, руди Сир, бо ёди ту месӯхтам.
Борҳо мегуфтам, эй қон, кошкӣ, бори дигар,
Дидаро бар мавҷҳои оби Сир медӯхтам.

Дида бар дидор омад, дар канори дилкашат
Боз медӯзам ба мавҷат дидаи муштоқро,
Дар сарат истода чун кӯҳи Муғул андешаманд,
Рӯзҳои рафта меорам ба пеши чашмҳо:

Сир, дар оби ту сахар шуста рухашро модарам,
Хоби ширинаш ба гӯши ту ҳикоят кардааст,
Гуфта бар ту орзуҳои ҷавонӣ, ҳамчу ту
Поктабӣ, беғубориро ба дил парвардааст.

ШАБЕ БО ХАЁЛАТ

Баромад моҳи нав чун доси заррин,
Ба ҳар сӯ дарзаи гандум пошид...
Намудам ёди деху ёри ширин,
Дил аз ишки фаромӯшам хурӯшид.

Ба ёдат ҳаст он шабҳои дерин
Ба дехи мо чӣ файзе мебаромад?
Маҳи духафта чун лаълии заррин,
Чигуна аз паси кӯҳ мебаромад?

Гаҳе шабҳо ба хона дер рафтам,
Гуселонида махтоби дилоро,
Ба модар боз “маҷлис буд” гуфтам,
Агарчи буд аз дарди ман огоҳ...

Дар ин дам ҳар кучое, ки набошӣ,
Ту ҳам наззора дорӣ,
балки бар моҳ?

Ачаб не, бо суруди дилхароше
Намоӣ ёди он шабҳои дилхоҳ?

Ҳавои ту, ҳавои дӯстонам,
Ҳавои кӯҳҳои сарбаландам
Зи дуродур чун оҳанрабо
Ба сӯи хеш доим мекашандам.

ш.Ленинобод, июли 1963

ЭЙ ДИЛИ МАН!

Дили аз ғуссаву аз дарди ҷаҳон беҳабарам
Танг шуд, эй санам, аз нози дилозор имрӯз.
Чӣ кунам, ки дигар он нознабардор шудааст,
Бигзарам аз сари ин дағдаға ночор имрӯз.

Дили ман, эй дили ман, боз малолат накашӣ,
Духтаре сӯзи туро ҳеч надиду нашинохт.
Дили дармонда на ҳар бебасаре дарёбад,
Дасти афтода на ҳар кас бигирифтубинавохт.

Ишқи ту шабнами покизаи субҳ аст, дилам,
Ман ба ҳар рӯи гули хор варо нанҳодам.
Ҳайкали меҳру вафой ту, дило шояд агар
Гули афтода ба раҳ будӣ,
ба ӯ медодам.

Дили ман, чашмай ту, лек аз оби покат
Нӯш созад фақат он кас, ки сафое дорад.
Ҳар назарбоз наолоядаш онро ба ҳавас,
Нӯшад он кас, ки ба дил тухми садоқат корад,

Дили якрав, дили берӯю риёе дорам,
Дили бар чашми касон ростнигар дорам ман.
Бедарак нест дили хеш ба даръё задаам,
Лангари ишқаму аз сидқ сипар дорам ман.

соли 1963

ЁДАТ ҲАСТ Ё НЕ?

Ҳамин чо шоҳиди он гуфтугӯ буд,
Саодатгоҳи мо ин боғу чӯ буд.
Намедонам ки ёдат ҳаст ё не,
Ҳамин чо сайргоҳи мову ту буд,

Ҳамин чо мегирифтам пешвозу
Гуселат менамудам з-ин лаби чӯ.
Дар ин чо ҳар дарахту сангу сархор
Гувоҳи аҳду паймони ману ту.

Чаро тори дили ошиқ хурӯшон
Агар боде расад ояд ба афғон?
Чаро ингуна захми ишқ носур?
Агар ёде расад,

сӯзад дилу чон.

Бувад маъзур агар шӯхи ҳаваскор
Ба бедардӣ занад ангушт бар тор
Мабодо ки ба тори дил ҳавасбоз
Занад гар захмае беҳуда як бор.

Кунун бо ёди ишқат ҳеч донӣ,
Ба тан ҳар мӯи ман дорад фиғоне.
Ту аз ман рафтию аз дил нарафтӣ,
Накардӣ раҳм бар чони чавоне.

Нишаста инчунин андеша дар сар,
Гирифтам суратат аз чайб дилбар.
Назар кардам ба чашми дилфиребат,
Ки аз афсуни онам зору музтар.

Чавонам, аз ҳаёт уммедворам,
Бихоҳам дигареро дӯст дорам.
Вале ёдат намегардад фаромӯш,
Ба кӣ бахшам диле маҷрӯҳ дорам...

Феврали соли 1963

ПАЙРОҲАИ ХОТИРНАВОЗ

Баҳорам буду ман гул чидам он рӯз,
Гуло, дастат ба дастам дидам он рӯз.
Ҳамин боғу раҳу чӯям гувоҳанд
Ба ту чону дилам бахшидам он рӯз.

Аз он пайроҳаи хотирнавозам,
Аз он даръёчаи розу ниёзам
Туро бар ёд оварда гузаштам,
Ба ёд омад куҳан сӯзу гудозам.

Гаҳе аксат зи оби чӯй чустам,
Паи пой ту аз ҳар сӯй чустам.
Дидам фаръёд мекард: “ӯ кучо рафт?!”
Садоятро ман аз ҳар кӯй чустам.

Туро пурсидам аз ҳар мурғи хушхон,
Туро пурсидам аз боди гулафшон,
Суроғат кардам аз он навниҳоле,
Ки ту биншонда будӣ навбаҳорон.

Дарахте гаштааст он бас дилоро,
Дучандон аз қадат гаштаст боло,
Ба шохи себи мо печида шохаш,
Нахустин меваҳояш пухта кайҳо.

Ба чашмам аз паси барги дарахтон
Намояд себҳои сурхи алвон,
Руҳи ту пеши чашми интизорам,
Ту чашмак мезанӣ гӯё ҳаросон.

соли 1963

БУЛҲАВАС

Рӯзгори тираи ноком дорӣ, булҳавас,
Инқадар андешаҳои хом дорӣ, булҳавас.

Субҳидам гар хоки пойи нозанине мешавӣ,
Шом дар сар майли дигар бом дорӣ, булҳавас.

Як дили нопокро ҳар дам ба ёре садқаю
Ҳар замон бар дигаре инъом дорӣ, булҳавас.

Дар карохат чони мардум аз раҳу рафтори ту,
Лек аз худ ифтихори том дорӣ, булҳавас.

Гашта нури одамӣ аз чеҳраи ту нопадид,
Тиратар аз ботинат андом дорӣ, булҳавас.

Номи ту манфуру зишту хулқу атворат қабех,
Одамиро инқадар бадном дорӣ, булҳавас?!

Тарҳи шодӣ мезанӣ ҳарчанд бар андоми худ,
Лек дидам — айши захрошом дорӣ, булҳавас.

соли 1964

ДОНИШГОҲ

Чӣ дунё, ки аз ҷӯши тафаккур ибтидо дорад,
На фахр аз мансабу не эътибори ҷоҳу сарват
ҳаст.

Наҷӯяд соя зери боли хешу ақрабое кас,
Рафоқат, меҳр ҳаст ин ҷо,
Ҷавонӣ дар сари ҷаҳд аст.

Чӣ дунёе, ки тӯфонҳост дар хомушиҳои он
Гири ҳар кас, ки хом аст андар ин хумдон
намепояд

Дар ин ҷо ростӣ омир,
Ва минбар аз ҳунар будаст,
Дар ин ҷо ханда бе арзи тамаллуқ дар хурӯш
ояд.

Паноҳ аз дасти боди тунди қисмат ҷуста дар
дунё,

Наафтадам ба кӯят ҳамчу барги хушк,
саргардон,

Наафтадам ба кӯят то ғубори кӯи ту бошам,
Аё, донишгоҳам, чун маъдаде дорам ба ту имон.

Нишинам то саҳарҳо, дил нагирам ҳаргиз аз
заҳмат

Ба рӯи сафҳои тоза ҳамчун шамъ даргирам.
Ба хондан домани шабҳои худ бо субҳ
пайвандам,

Кӣ бишнидам нахоҳад умр рӯзе узри таърихам.

Сентябри 1962-1966

ОРЗУ

Ба мисли қатрае дар орзуи домани рудам,
Хурӯшам дар талотумҳо, ба ин уммед мавчудам.

Ба ҳар як санг сар монам, ба ҳар хоке зар
афшноам,

Ба лаҳни худ сароям, зиндагиро таҳният хонам.

Сароям васфи кӯхам, куллаҳои пок-покамро,

Замини зарфишноамро, шучоатбахш хокамро

Сароям, дар замин ҳамрози ҳар пиру чавон

бошам,

Забони ошиқон бошам, ба дилҳо тарҷумон

бошам.

Сурудам, зодаи ҳаври замини дилрабӣ ту,

Гули аз хоки гарме рустай, сӯзи вафоӣ ту!

Садои меҳри ноолудай, дарди суҳангӯӣ,

Навои сози пурмеҳрӣ, фиғони зиндагичӯӣ.

Ба ту ман ҳадья кардам, ҳаббазо,

умри чавонамро,

Дили сӯзони ҳар як ҳамдиёри шеърхонамро.

соли1964

СУБҲИ ИД

Дасти хуршед аз рухи кӯҳсор чодар мекашад,
Кӯҳи сарболо кулоҳи шом аз сар мекашад.
Лаълии хуршед мисли тоҷи мулки тоҷикон
Рӯи гулгуни Душанберо хати зар мекашад.
Модарон хобу саҳаргаҳ баччагон бедор, ачаб,
Файзи ид аз шаҳру дех

бар осмон сар мекашад.

Чист зеботар ба даҳр аз бомдоди рӯзи ид?!
Кишварам гӯё бисоти ид дар бар мекашад.
Гӯиё тӯй аст дар ҳар хонадоне ин саҳар,
Ханда дар рухсораҳо

сад хусни дигар мекашад.

Духтаре чун гул шукуфта шона бар мӯ мезанад,
Ҳар замон бар абрувонаш усмаи тар мекашад.
То ки ид ояд,

сафо ояд ба дунёе ҳар саҳар,

Кӯдаки сесолае нақши кабӯтар мекашад.

соли 1963

МУМИЁ

Як замоне дар миёни ҷонварон
Дилнавози кӯҳсор оҳу будаст.
Хушнигаҳ, хушгашту беозор он.
Дар латофат ҳамчу оби ҷӯ будаст.

Дар гузар сайёд аз домани кӯҳ,
Толиби оҳуи зебо мешавад.
То ки онро зинда гирад, аз паяш
Кӯҳ бо кӯҳ, саҳро ба саҳро медавад.

Тохтаст оҳу ба сӯи кӯҳҳо,
То дар оғӯши ватан ёбад паноҳ.
Тохтаст оҳу ба сӯи тегаҳо,
Тохтаст имдодчӯю додхоҳ.

Санги раҳ беҳтар зи меҳри худпараст,
Марди сайёд оҳуро дил бохтаст.
Пай гирифта омадасту аз камин
Бар сурини барра тир андохтаст.

Кӯҳ аз қаҳру ғазаб ларзидааст,
Рӯд печутоб хӯрда аз фиғон,
Бар сари сайёд ғурридаст абр,
Кардааст аз чашм охуро ниҳон.

Ланг-лангон чонвари имдодчӯ,
Зери зову шах паноҳ овардааст.
Сангҳо карда ниҳон аз чашми бад,
Бод пеши он гиёҳ овардааст.

Оҳуи маҷрӯҳ сар монда ба санг —
Бар сари китфони модар — кӯҳсор,
Аз ду дида.ашки ҳасрат рехтаст,
Нолаҳо кардаст аз дил зор-зор.

Кӯҳ биръён гашта аз ин ранҷи ӯ,
Чашм бикшодасту гирифтаст санг.
Оби чашмаш захмро марҳам шудааст,
Мумиё гаштаст бар оҳуи ланг.

соли 1965

РӯЗҲО

Ҳамчу тифли интизори рӯзи иде ҳар саҳар,
Рӯзҳо, дар роҳатон ман беқарорӣ мекашам,
Мепарад сӯи шумо ҳар гаҳ хаёли ман зи сар,
Аз сари шаб то саҳар ман интизорӣ мекашам.

Беқарорам, рӯзҳо, бо шавқи роҳовардатон,
Домани шабҳои ман бар субҳатон пайванд шуд.
Чашмдорам, рӯзҳо, оед чун оби равон,
Ғунҷаҳои орзӯям бо шумо хоҳад кушуд.

Дар ҳаво тайёраҳо ҳар гоҳ бе ман мепаранд,
Дар шаби осуда хоб аз дидагонам мепарад.
Рӯдҳоро сӯи сахроҳо чу бе ман мебаранд,
Ҳастиямро, рӯзҳо, мавҷи хичолат мебарад.

Хоҳам ин, ки ҳар яке бар ман дареро во кунед,
Хоҳам ин, ки пухта бинмояд ҳар хоми маро.
Хоҳам ин, ки дасти ман гиред дар роҳи умед,
Рӯзҳо, чун кӯдаки наврах баредам по ба по.

Аз шумо хоҳонам умри дар талошу дар хурӯш,
Ҳамчу рӯд аз тохтан меёбам умри безавол,
Ҳукми рӯди кӯҳ дорам, рӯзҳо, чӯшам диҳед,
Аз давидан дар замин ҳар лаҳза мегардам зулол.

соли 1964

ЗАНИ ТОҶИК

Бӯсаҳо мезанам аз меҳр кафи дасти варо,
Ки аз он шуставу покизагӣ дорад дунё.
Аз ҳамин даст сафову зи ҳамин даст саҳо,
Аз ҳамин даст ба сар дамдамаи ишқу вафо.

Зани тоҷик, мабодо ба ту озору газанд,
Дасти шахшӯли ту, эй модари чон, мебӯсам,
Шафқату меҳру вафои ту ба ман буд баланд,
Даст чӣ, хоки раҳатро ба ҷаҳон мебӯсам.

Бе ризои ту ҷаҳон кунфаякун меояд,
Зиндагӣ бо ту диловезу замин хандон аст.
Аз ду чашмони ту хуршед бурун меояд,
Дар сари дасти ту ин олами мо гардон аст.

Ин ҳамон даст, ки бо сӯзани ақлу идрок
Чокҳои дили абгори ҷаҳонро медӯхт.
Ҳама олудагӣ аз заҳмати ӯ мешуд пок,

Ҳар кучо оташ агар дарзадаанд, ӯ месӯхт.

Аз кафи ту чӣ касон ризқ нахӯрданд, бигӯ,
Аз дили гарми ту кӣ меҳр надидаст, бубин.
Дар кучо ҷону чигарҳот намурданд, бигӯ,
Дар кучо ашки ду чашмат начакидаст,
бубин.

Ҷанг шуд... Як ба як афтада ту бо қисмати
сахт,

Бонии хонаву заҳматкаши сахро будӣ.

Тан ба тан буд набарди ту дар он кулфати
сахт,

Модаро, бо ғами худ яккаву танҳо будӣ.

Сачда оварда даҳ ангушти туро бо ихлос,

Қиблаи меҳр, ба чашму рухи худ мемолам.

Дар сари ҳар қадамам хотири ту дорам пос,

Туй шеърӯ суханам, орзую омолам!

соли 1964

САВТИ РҶД

Дар бағали кӯҳ ба сад печутоб
Оҳуи симоб бувад мавҷи об.
Бори нахустин ба мулоқоти ёр,
Гӯй чу дилбохта дорад шитоб.

Рӯд сурудаш зи кӣ омӯхтаст?
Шӯри дилашро кӣ забон додааст?
Бар касе нокарда назар меравад,
Дар паи дидори кӣ афтодааст?

Дар сари ҳар мавҷ фиғон мекунад,
Дард ба дил гӯй ниҳон мекунад.
Дар паси ҳар парда вале, эй аҷаб,
Рози дили хеш баён мекунад.

Мерасад аз дур садояш ба гӯш,
Мавчи дилошӯби суруди накӯш,
Мезанад аз санг ба санге сараш,
Хуш зи сар мебарад аз савти хуш.

Гӯш кунам савти хуши рӯдро,
Шуд ба садои дили ман ҳамсадо:
Зодаю парвардаи як хоки пок,
Тори навои дили як кӯҳ мо.

Зӯр гирифтем зи як кӯҳсор,
Савт биомӯхт ба мо чашмасор,
Сидку сафо ёфта аз зиндагӣ,
Цӯш гирифтем зи як навбаҳор.

Рӯд — чавонии ба раҳ дар шитоб,
Рӯд — чу умрест сар андар итоб.
Номаи нохондаи пурпечу хам,
Рӯд сурудест пур аз изтироб.

соли 1964

КЎҲҲО — ГАҲВОРАИ МАН

Кӯҳҳо — гаҳвораи ман, аввалин чавлонгаҳам,
Аз ҳамин ҷо роҳи умру зиндагӣ сар кардаам.
Аз ҳамин ҷо бори аввал чашми ҳайрат дӯхта,
Ман ба паҳноии олам низ бовар кардаам.

Кулбаи сангин... Дар ин ҷо ман ба дунё омадам,
Дар ҳамин ҷо шеъри сангин суфта шуд, пардоз
ёфт.

Дар ҳамин ҷо меҳр бастам ман ба инсон, бар
замин.

Аз ҳамин ҷо роҳи ноҳамвори ман оғоз ёфт.

Дар баҳорон ман ба чашми чашмаҳои чун булӯр
Борҳо танҳо нишаста дидаро медӯхтам.
Шояд аз он обҳои беғубори дилхурӯш
Ин қадар дар зиндагӣ ҷӯшу хурӯш омӯхтам.

Даври шӯхӣ, баччагию мактабии ман гузашт,
Рафта аз оғӯши деҳ ғӯтида дар сели ҳаёт.
Дар адои қарзи фарзандӣ аё, эй кӯҳҳо,
Аз шумо омӯхтам як умр тамкину субот.

соли 1964

ПАДРУД

Ба шаҳри Ленинобод

Ман меравам аз бари ту, падруд,

Эй шаҳри азиз, хайр, хуш мон!

Бар манзараҳои дилкушоӣ

Бигзошта меравам дилу ҷон.

Чун меравам аз ту боғшаҳрам,

Ёди ту ҳамеша дар дили ман.

Меҳри руҳи духтарони дилҷӯт

Омеҳт як умр дар гили ман.

Бо меҳр навозишам намудӣ,

Илму ҳунару камол додӣ,

Ту бар руҳи ман дари муҳаббат

Дунёи ҷавониро кушодӣ.

Ман меравам, аз бари ту, хуш бош,

Ҷое, ки сиришти ман ниҳодаст.

Ҷое, ки суруди чашмаҳояш

Бар ман дили шоирона додааст.

соли 1964

ДИЛ

Даруни сина дил чун мушти инсон аст дар
хурдӣ,
Вале дар худ ҷаҳонеро ҷамин як мушт ҷо
дорад.
Ба дӯши он бувад ҷар изтиробу гармию сардӣ,
Чӣ сон вай бори шодию ғами як умр
бардорад!?

Ҷамин дил буд дар рӯзи набарду ҷонфишониҳо,
Ба зин биншонд, теғи тез бар каф дод
мардонро,
Ҷамин дил буду донишвар ба риши даҳр
механдид,
Ба маҳбасҳо ҷамин дил ошиқонро бурд
сарболо.

РОҶИ САФЕД

Барои дӯстам Каримҷон Ботуров

Меравӣ баҳри ҳифзи давронат,

Ҳифзи баҳти диёри пуршонат.

Аз паи ҳифзи навбаҳоронат,

Навбаҳорони лолапӯшонат.

Гар гузорат ба Олмон афтад,

Сачда кун хоки ҳар шаҳидеро,

Сачда кун, дӯстам, ту бо ҳурмат,

Хуфта моро бародаре он чо.

Гарчи синни падар гирифт имрӯз,

Монда фарзанди рӯйнодидаш,

Ёри нокоми дар вафо пирӯз

3-ӯ нақанда ҳанӯз уммедаш.

Дар тахи бори дард бо кулфат
То нагардад камон қади пирон,
То нагардад сафед мӯи ёр,
Бемаҳал аз малолату армон.

Рав ту, эй дӯст, то ки дар дунё
Ҳар ҷавон бо нигори худ монад,
Ҳар гаҳе даргузашт аз дунё,
Сар ба хоки диёри худ монад.

Зиндаву зор дар сари паймон
То нагӯянд алвидоъ ёрон,
То насӯзанд, то нарезанд ашк,
Модарон дар фироқи фарзандон.

Декабри соли 1964

ИН ҲАМ ЗИ НОЗ БОШАД?..

(Дар ҷавоби баъзе сурудаҳои хофизон.)

То чанд дар забон ин сӯзу гудоз бошад?

Ин ҳарфи дилхарошат дар савту соз бошад?

На лутфи маънӣ дидам,

на шеваи назокат,

Ин ҳарзагӯиҳо ҳам оё зи ноз бошад?

Зарбофт пираҳанро бар хӯсае мапӯшон,

Шеъре ба соз овар, лоиқ ба соз бошад.

На ҳурмате ба санъат, на паси хотири халқ,

Дарди саре шудастӣ, “умрат дароз бошад!”

Ҳар миннате пазирем аз аҳли санъат имрӯз,

Ин гуфтаҳои мо ҳам гар чорасоз бошад.

соли 1964

ҒАЛБЕРИ ДАРИДА НЕ, ДИЛИ МАН

Ғалбери дарида не дили ман,
Ки дурри вафо аз он бирезад.
Меҳр аст зи умр ҳосили ман,
Надҳам ба ман ар чаҳон ситезад.

Онро надихам тамоми дунё
Гар душмани ҷони ман шавад ҳам,
Аз ман рухи худ панаҳ кунад моҳ,
Хуршед гар аз сарам равад ҳам.

Ман даст ба даст бо муҳаббат
Дар умр раҳи субот чустам,
Шуд меҳри рухе ба ман саодат.
Дар он шарафи ҳаёт чустам.

Гар теғ биёядам, ки бар сар,
Дар умр раҳи дигар начӯям.
Ҳар он чи сафед гуфтам аз сар,
Зинҳор варо сияҳ нагӯям.

соли 1964

ИН ҚАДАР НОЗ МАКУН...

Ин қадар ноз макун, миннати ту тоҷи сарам,
Бар қаду бастии ту бо меҳр агар менигарам,
Сӯи ту менигарам лек ба фикри дигарам,
Аз ту, эй шӯҳ, нишони дигаре мечӯям.

Гар ба чашмони сиёҳи ту назар месозам,
Лек бо чанбари мижғони дигар анбозам.
Ту мапиндор, ки аз баҳри ту бошад розам,
Дар дилам ҳасрати худ бо дигаре мегӯям.

Заҳрҳанде манамо ғусса маро афзуда,
Беҳаё, гуфта марав қаҳру итболуда.
Меравам бо ту пасопеш наям осуда,
Дар хаёлам раҳи бигзаштаи худ мепӯям.

Як нишони руҳи ёрам зи руҳат дидам ман,
Шеваи лафзи диловехта бишнидам ман.
Ёд аз фасли гулам омаду болидам ман,
Машунав дасту дил аз дилбари худ мешӯям.

Меҳр аз ман маталаб, бар дили ман чанг мазан,
Ба гумонҳои ғалат бар дили ман санг мазан,
Бесабаб байни ду абрӯи худ очанг мазан,
Чашм бар рӯи туву ҳуш ба дигар сӯям.

соли 1964

СОЯ

Соя дар об фитад, тар нашавад,
Гар ба оташ фитад, ахгар нашавад,
Гардад он дар паи сад маҳпайкар.
Лек ҳайҳот, ки пайкар нашавад.

Таҳ кун аз сабзаву гул бистари он,
Чу шафақ ранг бирез аз сари он.
Ҳеч гаҳ ранг нагирад соя,
Ҳайф бошад ки шавӣ чокари он.

Соя ҳаргиз наниҳад пой ба пеш.
Соя часпад ба паят ҳамчу ширеш.
Ҳуш дорӣ магар, эй роҳнавард,
Сояро мебарӣ ту аз паи хеш.

На варо бохт, на як бурде ҳаст,
На варо ғуссаву на дарде ҳаст.
Соя чун ҳайкали холист равон,
Не дар он гармию не сардӣ ҳаст.

Дӯстам, соя машав!

соли 1965

ШОЛ

Ҳамон шоле, ки ришту бофт бо дасти худаш
модар,
Бисоти бебаҳои хонаи наврӯзгорам шуд.
Ба зери по наандозам,
Ки он чун мӯътабар маҳзар
Азизасту муқаддас чун зи модар ёдгорам шуд.

Фақат чашмони фарзандаш бубинад бо чӣ
нийятҳо
Ба шолаш модари дилсӯз ин гулҳои хуш
партофт.
Зи ҳар нақшаш фақат фарзанд хоҳад хонд дар
дунё,
Ки модар бо чӣ уммеду ниятҳо тору пудаш
тофт.

Чу лавҳи зиндагии модарӣ, чӣ содаю беғаш,
Чу ҳатти умри ӯ озод аз банди такаллуфҳо.
Мисоли ҳастиаш бар чони ман наздикию
дилкаш,
Маро ҳар лаҳза ёд дорӣ аз он дидори рӯҳафзо.

Зи шавқаш роз мегӯяд ба ман ҳар гул,
ки ӯ афканд,
Нишони дасти ӯ чӯям ман аз ҳар тору пуди он.
Бубинам дар сари ҳар як гиреҳе изтиробашро,
Нигоҳаш чӯям аз ҳар ранг, аз ҳар чилваи тобон.

Умедаш буд рӯзе зери пои наварӯси худ
Ба дасти хеш густурда намояд сарфарозиҳо.
Барои рӯзи хушбахтию шодӣ тӯҳфа кард онро,
Ба рӯяш гул фиканд аз нақши меҳру
дилнавозиҳо.

Маро рӯзе расад дар зиндагӣ аз неъматӣ фардо
Ба фарши хона қолинҳои рангоранг андозам,
Фаромӯшат накарда он замон ҳам андар ин
даргоҳ,
Туро дар пешгоҳ густурда, шолам, бо ту
менозам!

Назар бинмуда бар ту заҳмати модар ба ёд орам,
Бигирам чун писар аз дасти ҳар як модари
дунё.

Ҳар осорест заҳматро азизу мӯътабар дорам,
Зи дасти ман наафтад доғ рӯи шоли модарҳо.

25 октябри 1965

НАВИДИ РҶҲБАХШ

Ҳар саҳаргоҳ хаткашон орад.
Меҳру пайғоми дӯстонамро.
Дӯстони чӣ дур, чӣ наздик —
Ҳамдиёрони қадрдонамро.

Мӯҳри почтаи деҳаи хурдам
Рӯи ҳар як пакет меҷӯям.
Ҳар паёму ҳар навиди он
Мисли гулҳои деҳа мебӯям.

Мерасад бар машомам аз ҳар хат
Меҳрафзой накҳати дерин —
Атри наврӯзу навбаҳори деҳ.
Бӯи чун ёди баччагӣ ширин.

Менависанд аз деҳоти дур
Љумла ёрони баччагии ман.
Дар сари кор, дар сари сӯхбат,
Менависанд аз сари хирман.

Шӯхчашме гаҳе ба истехзо
Менависад номае беном:
“Шаҳридухтар магар сарат гардонд,
Инқадар гум шудӣ ту, эй гумном?”

Менависад гаҳе падар бо меҳр
Дона бар дона чида ҳарфашро.
Мекунад то ба ҳол адаб талқин,
То намонам ягон қадам бечо.

Ҳар паёми шумо, азизонам,
Хуш бар сар, ба дил субот орад.
Қаламавро диҳад ба дасти ман,
Қарзи фарзандиам ба ёд орад.

соли 1965

САФЕДӢ МЕДАМАД

Сафедӣ медамад дар торҳои сип-сиёҳи мӯ,
Ҳанӯзам сила нокарда ягон дасти навозишкор!
Сафедӣ медамад ҳайҳот, дар мӯи чу қатронам,
Ниҳад ҳар як нафас дар умр бояд нақши худ
ночор,

Намеранҷам кунун шӯҳи ба хусни хеш мағруре
Ба сӯям як назар нокарда аз наздам гузар созад.
Намеоҷд малолам навҷавоне гар амак гӯяд,
Баҳори умри рафта бериё бар рӯям андозад.

Ба сар тори сафеди мӯ маро ёд орад аз пирӣ,
Аз он фасле, ки он мегираду бар мо намебахшад.
Аз он кӯҳи сукуте, ки ба сӯяш ҷумла раҳ пӯянд,
Баландӣ дораду аммо наметобад, намерахшад.

Намеёбам зи пирӣ ин дами тундат чавониам,

Намегирам зи дасти хушки он подоши

дилхоҳам.

Ту водии гулафшонӣ, дар он саҳро намеёбам

Гули мақсуди худро, эй чавонии дилогоҳам.

Намеёбам ман аз он олами сокит нишонатро,

Қаноат мекунам бо ёди ту, эй пояи умрам.

Ман аз ҳар навниҳоле дида нақши қадкашиҳоят,

Бигӯям гашта-гашта васфи ту, сармоҷи умрам.

Ба сар тори сафеди мӯ... Маро андеша мегирад,

Нагуфта шеърӣ хуби ман ҳанӯз,

эй табъи ноҳинҷор!

Бигӯям то ки беҳуда накардастам сафед ин мӯй,

Сафедӣ сабр кун қадре, накарда корҳо бисъёр.

соли 1963-65

ҒУРУРИ ЧАВОНИ

Дар сари роҳ рӯ ба рӯ омад,
Лаҳзае ду нигоҳ бархӯрданд.
Чашми оҳуи чоншикорашро
Дӯхт бар чашм, ҳуши ман бурданд.

Солҳо гарчи нақши сарди худ
Монда дар гунаҳои серобаш,
Дил ҳанӯз аз итоатам мебурд,
Печиши миллаҳои хуштобаш.

Дуд мекард аз итобу ноз
Дар руҳи ҳамчу барф ду абрӯ
Печ мезад чу тори шаршарае
Аз сари фарқ то ба доман мӯ.

Қомати чун ниҳол мавзунаш
Дар шаҳомат аҷаб дилоро буд,
Авҷ дида, назокат афзуда,
Дар малоҳат ҳанӯз якто буд.

Боз ӯ саркашу сарафрозе,
Боз ҳам худписанду худсар буд.
Боз беқайду боз беташвиш,
Боз худбовари ситамгар буд.

Офарин бар ғурури ӯ гуфтам,
Офарин бар чунин дилафрӯзе!
Ифтихор аз касон надорад ӯ,
Кист дигар ба сар чунин сӯзе?!

Ӯ чавону чавоние дорад,
Хешро кам надид аз Афлотун,
Ҳашмати даҳр пеши чашмаш чист?
Хоки саҳрост ганчи Афредун.

феврали соли 1965

Чун гӯямат аз он, ки ӯ бо ман қаринӣ мекунад,
Чун оламаш дар қору дар ҳусн офарине мекунад.
Ӯ дар замин биншаста кори осмонӣ мекунад.
Аз ростӣ ҳам ӯ зи ту болонишинӣ мекунад.

Боре назар кун сӯи ӯ,
Боре гузар аз кӯи ӯ.
Биншаста рӯ бар рӯи ӯ
Бишнава ту гуфтугӯи ӯ,

Эй моҳ, тори дидагон имшаб ба гардун метанам,
Мижғони худ бардошта бар осмон гул меканам.
Аз кокули заррини ту бигрифта шӯҳӣ мекунам,
Бо ҳар ситора дар замин хобида, чашмак
мезанам.

Ман ишқ эълон мекунам.
Анҷум парешон мекунам,
Бар мавҷудоти коинот
Шӯри дил эҳсон мекунам.

9 ноябри 1965

САМАРҚАНД

Достон хонад ба ман ҳар хишти ту
Аз дили пурдарди бобоёни суғд,
Рангҳо аз хуни ҳар як сарбадор
Қисса мехонанд гӯё бо сучуд.

Зери гумбадҳои сабзу нилгун,
Рӯ ба рӯи ҳар манори дилписанд
Даргузар андеша мегирад маро;
Рамзхоне ку ба ин таъриху панд?!

Ранг гирад то ки ин нақшу нигор,
Нури чашмони азизон рехтаст.
Тарҳ бандад то ки ҳар як хишти сахт,
Хоки он бо ашку хун омехтаст.

Мерасад бар гӯшам аз ҳар гумбаде
Гӯиё акси садои он замон:

Гаҳ садои базму гаҳ шӯри гадо,
Гаҳ талошу баҳси гарми шоирон.

Тофт андар нақши гумбадҳо шафак,
Чилвагар дидам дар онҳо бостон;
Акси дилчӯи Мароқанди қадим,
Қалъаи Афросиёби бенишон.

По ниҳам оҳиста бар ҳар зинае,
Бигзарам аз ҳучраҳои он хамӯш.
Балки Қомӣ дар яке аз ҳучраҳо
Дӯхтаст ин дам ба сафҳа чашму ҳуш.

Балки Давлатшоҳ меояд бурун
Ин замон аз ҳучраи паҳлуи ман?
Ё Низомии Арӯзӣ мерасад
Зинаҳоро даргузашта сӯи ман?

Чашм пӯшидам даме...

Пеши назар

Ўилвагар шуд он шукӯҳи бостон.

Пурсише кардам зи қасри мӯхташам:

— Одамӣ озод буде он замон?

Гуфт қасри пир:

— Зери осмон

Одами озод камтар будааст.

Тифл озод аз тааллуқ дар ҷаҳон,

Фориғ аз дуньё ҳунарвар будааст.

Дасту пой одамӣ озод буд,

Лек аз ҳирсу тамаъ юғе гирифт.

Ақлу дилро баст занҷири талаб,

Кам кас аз ин банд ворастан, эй шигифт!..

Танг шуд дил андаруни синаам,

Шӯрише дар сар ба дар биштофтам.

Шоми Регистони пурғавғо маро

Дур кард аз он ҷӣ ман мекофтам.

соли 1965

РҮ БА РҮИ НАҚШҲОИ СОҲИРӢ

Чеварони номдори шаҳри ман,
Гӯиё нусха гирифта аз чаман,
Ранг чида аз рухи сабзи баҳор,
Як замоне беқасаб бофидаанд.

Он матоъ бигрифта меъмори замон
Гӯиё ин қасрро печондааст,
Кохи навбунъёдро аз беқасаб
Ҷомаи домодие пӯшондааст.

Ҳамчунон дирӯза нақши мӯқалам
Медурахшад ранги сабзаш асрҳо.
Гӯиё дирӯз рангаш додаанд,
Гӯиё дирӯз пӯшид ин қабо...

Солҳо бар рӯятон, эй нақшҳо,
Боду борон, нури тафсон рехтанд.
Худ чӣ асроред, эй мӯъчизаҳо,
Бар шумо ҳукми табиат нописанд?!

Одамон имрӯз бар маҳ мепаранд,
Сайри кайҳон, сайри анҷум мекунанд.
Лек андар кашфи асрори шумо
Ақлҳо тадбири худ гум мекунанд.

Нақшҳо, эй нақшҳои соҳирӣ,
Аз кучоҳо чӯям асрори шумо?!
Бар забон оед ман афсун шудам,
Рӯ ба рӯи банди тӯмори шумо.

Нақшҳои оҳарӣ, дар чилваед,
Ранг нашкастед дар тӯли ҳаёт.
Ҷомаи домодиаширо қасри пир
Ин қадар бо меҳр кардаст эҳтиёт!

20 октябри 1965

МАНОР

Ҳайкали дасти ҳунар афрохта,
Ёдгори санъати мумтози халқ.
Чун муаззини замонҳо гӯиё
Медиҳад ҳар дам сало аз рози халқ,

Рост истодаст ин зебо манор,
Ҳамчу рамзи ифтихору эътибор.
Ёдгоре аз зақои устод,
Ҳайкале бар рӯҳи халқи номурод.

Дидааст ин дидбони асрҳо
Оташи аз синаҳо печидаро.
Дидааст он оҳҳои ҳамчу дуд,
Даҳшати дар хобҳо нодидаро.

Дидааст аз фитнаҳои нокасон,
Қатли мардони ғаюру покро.
Дидааст аз фарқи худ афканданӣ
Соҳибони ин ватан, ин хокро.

Бори заҳматҳои саҳти рӯзгор,
Дарду кулфатҳои халқи бешумор
Баски умре бор бар дӯшаш буданд,
Аз гаронборӣ хамида буд манор.

Шодам имрӯз, эй манори дерсол,
Қоматат бардоштастӣ бовикор.
Бори ғам аз дӯши худ афкандаӣ,
Мисли тоқи нусрати ин рӯзгор.

Хоҳам ин, ки рост бошӣ умрҳо,
Ҳамчу тимсоли саодат устувор.
Қоматашро рост гирад халқи ман,
Ҳар гаҳе аз назди ту андар гузор.

18 октябри 1965

ДАР ДИЛИ МАН ТУӢ, ТУ

Сафари бехатарат мехоҳам,
Раҳи чун роҳи сабо.
Бурдборӣ талабам, ёри азиз,
Ту маро сабр бихоҳ.

Рафтию чаҳ-чаҳи мурғон дар боғ
Гашт хомӯш саҳар.
Сурби вазнини сукунат овехт
Гӯиё ҳалқаи дар.

Нанамуд ин сахарӣ меҳр ба боғ,
Моҳ бе ту начамид.
Нагузашт аз бари гулзор насим,
Накҳати гул нашамид.

Рафтию пай ба паят аз хона
Шӯхию шодӣ рафт,
Партави зиндагӣ аз дида парид,
Нури ободӣ рафт.

Рафтию баст гиребони маро
Накҳати гесӯи ту.
Гармии дасти ту боқист ба даст,
Дар дили ман туӣ, ту.

соли 1965

ДЎСТ ДОРИАМ АГАР...

Дўст дориям агар, эй нозанин,
Ҳамдилу ҳамдарду ҳамтакдир бош.
Хира маҳтобе машав дар осмон,
Шамъ бошу хонаамро нур пош.

Дўст дориям агар, эй нозанин,
Сар матоб аз теғи тези зиндагӣ.
Оташе дар дил агар дорӣ, бисӯз,
Рӯ ба рӯ рав бар ситези зиндагӣ.

Дўст дориям агар, эй нозанин,
Бо раҳи пасту баландам дўст дор!
Баҳти беаҳмат намехоҳам зи умр,
Бо дили мушкилписандам дўст дор.

Дўст дориям агар, эй нозанин,
Бо баҳору бо хазонам дўст дор,
Ҳамчу он кабке, ки дар сармои саҳт
Санг хӯрду монд андар кӯҳсор.

Дўст дориям агар, эй нозанин,
Боядат як бор умре дўст дошт.
Меҳр ҳам монандаи тухми гиёҳ,
Метавон онро фақат як бор кошт.

январӣ 1965

Ба роҳ афтода рафтам аз паи уммеди фардоям,
Ту мондӣ дӯхта бар роҳ чашми интизоратро.

Маро ҳар дафъа бар роҳе гуселонида, эй дилчӯ,
Зи ҳар як изтиробат монд як тори сафеди мӯ.

Ба роҳи умр ҳар як сахв, ҳар як нобарориам,
Аё модар, як очинге фузуд андар ҷабини ту.

Нигоҳи ростгӯю ростхоҳи ту маро ёд аст,
Нигоҳе, ки ба умри ман нумӯи ростӣ додаст.
Нигоҳе, ки нахустин раҳбару устои ман буд он,
Нигоҳе, ки ба чашмонам аз онҳо меҳр афтодаст.

Чӣ созам ман ба ин дуньё, ки бошад ёдгори ту?
Чӣ шеъри дилрасе гӯям, ки бошад ифтихори ту?
Китобамро ба номи ту накардам ибтидо, модар,
Намеарзанд ин шеърар ба шаъну эътибори ту.

Чӣ сон ман бо сухан меҳри туро гӯям? Намегӯям,
Сухан берӯх, тасвири туро аз он намечӯям.

Нагуфтастам ба маргат шеъри пур аз дард, эй
модар,

Дилам доғ аст бо оби сухан онро намешӯям.

Наарзад хидматам як умр ранчи беҳисобатро,
Ба ман аз баҳри як лаб нон кашида изтиробатро.

Ба модарҳои соли чангу қаҳтӣ аҳсану аҳсан,

Агар дунё ба пошон сар ниҳад, арзанд
инобатро.

Туро озод гуфтанду муборак, эй зани озод,

Ба дӯшат бори марду зан, гаҳе шоду гаҳе
ношод...

Сано бодо ба номи ту, ба хоки поки ту раҳмат,

Ҳар он чӣ ояд аз дастам, нисори ёди покат бод!

Январии соли 1965

ИЛТИҶО

Ба ман як равзана бинмудаву дарвозаам бастӣ,
Намудӣ ахтари дурею бурдӣ чилчароғамро.
Ниҳоли нимҷону наврасе бигрифтаму аз ту,
Ба ғорат додам, эй илҳом, ранговарда боғамро.

Кунун як сӯзи хокистарнишинам, маҳви
эҳсосам,
Маро шояд ки роҳи дигаре буду дигар қисмат.
Ачаб не, ҷои дигар бахти ман ҳам интизорам
буд,
Аз он тарсам, маро аз раҳ задӣ, беҳуда, беҳочат.

Ба дард ояд дилам имрӯз ҳамсолони худ бинам,
Даҳ ангушти ҳунар доранд, воляянду дороянд,
Ҳунарвар, соҳибэҷоду азизу судманди халқ,
Дили беғам, сари бедард, осуда зи фардоянд.

Ба ту бахшидам, эй илҳом, ман умри ҷавонамро,
Баҳорам, навбаҳори бебадал, бебозгаштамро.
Бисотам — дидабедории шабҳои ҷавониам,
Умеду орзуи ношикаста даргузаштамро.

Ба ҳукми вақти қайсар он нафасҳои саодатбахш
Кучо монданд дар ин рӯзу шабҳои варақгардон?
Кучо он роҳҳои кӯи матлаббар, муродовар?
Нашояд бозгашт дигар,
ки як умрест бар инсон!

Ба даргоҳи ту рӯ овардам, эй сармояи уммед,
Ба лутфат зиндаам, бо ҷӯши ту парвоз мегирам.
Масозам ноумед имрӯз дар ин чорсӯи умр,
Туй сарриштаи қорам,
зи ту гумкардатадбирам.

Дар ин раҳ носипосу нопазиронам ниғаҳ доранд,
Дағалсозу ҳунарнобин басо даъвогарон дорам.
Бидеҳ таквияте, илҳом, ман кони суҳанҷӯшам,
Бигир аз дастам, эй дилсаҳт, ними роҳ мағзорам.

соли 1965

ЧАШМҲОЯТ

Ёди ту рӯзу шабон дар сари ман мерақсад,
Барқи чашмони ту дар соғари ман мерақсад.
Чашми ту аз гулу аз ахтару аз оби равон
Ҳар шабе дар сари ман, дилбари ман, мерақсад.

Мӯи нобофта дар гирди сарат чанбар буд,
Қадди ларзони ту дар нозу адо дигар буд.
Чун баҳор аз қадамат хонаи ман гул мекард,
Ҳар қадам, ҳар сухану ҳар ниғаҳат дилбар буд.

Чун гиёҳи сари роҳат зи назар афтодам,
Лек ман кай зи паи фикри дигар афтодам?!
Қавли ман буд якеву дили ман буд яке,
Сустаҳдии ту шуд ҳаҷр ба сар афтодам.

Боз мағрур ту аз пеши назар мегузарӣ,
Боз дар базм ту ҳар як қадамам мешумарӣ.
Боз мерақсию ҳар дам сари ман чарх занад,
Боз бо чашми пур аз роз ба ман менигарӣ.

Ҳар сари сол гар аз нав чу гияҳ мерустам,
Рӯи гарму нафаси поки туро меҷустам.
Гар диле дораму в-ар дидаи меҳрафшоне,
Боз аз меҳру вафо дастагуле мебастам.

Як замон бозии чашми ту дил афрӯхт маро,
Як замон дору мадори ту басо сӯхт маро.
Боз ман силсилаҷунбони вафодоронам,
Меҳри поки ту, гуло, кина наомӯхт маро.

соли 1969

МАН ВАЪДА НАМЕКУНАМ БИҲИШТАТ

Ман ваъда намекунам биҳиштат,
Бахти хушу рӯзи пурсафоят.
Дар сояи ман маёби роҳат,
Аз давлати ман мачӯ фароғат.

Максуди маро кучост поён?
Осоиши ман набошад осон.
Анҷом надорад ин талошам,
Аз умр вале наям пушаймон.

То ҳаст ба даҳр як сияҳдил,
Афроди дасисачӯй ҳастанд,
То ҳаст ба пой мо сад ишкел
Аз дасти замонасози раҳзан.

То беҳунари хушомадосор
Бинам ба хари худаш нашинад,
Нодони даҳанкалон ба иқрор
Кӯтоҳии фикри худ набинад.

Ман роҳати дашту дар дорам,
Парвои шабу сахар надорам,
Чуз фикри башар, ки бошад озод
Ман зиндагии дигар надорам.

Ман афтаму хезаму дар ин роҳ
Бар хеш расам, камол чӯям.
Дар кашмакаши баду накӯҳ
Ман зиндагии ҳалол чӯям.

Тарсам, ки ба касрати ман аз даҳр
Ту рӯзи бароҳате набинӣ...
Тарсам, ки гузашта аз манат боз
Дар гулшани бахт гул начинӣ.

соли 1965

АРЗИ ХИЗМАТ

Сари танҳо бирафтам аз барат... чуфт омадам,

модар,

Ба истиқбол о, ин гул ҳам аз файзи баҳори туст.

Ба моён кӯшапирӣ хоҳ, гир аз дасти ин духтар,

Сарашро сила кун, ӯ лаб газида интизори туст.

Ҳазориспанд дар оташ фикан бо расми аҷдодӣ,

Ба даври машъали поку муқаддас чарх

гардонаш.

Ба рӯи остони худ, сафедӣ паҳн кун, модар,

Қудумаш нек гардад гӯ,

дуои хайр бархонаш.

Чу фарзандон ба ӯ ҳам қавлу ҷаҳди мустақим

омӯз,

Дили худро ба рӯи изтироби дигаре во кун.

Ба дастархони ӯ ҳам нақши пурнури саховат дӯз,

Ба ӯ ҳам меҳр кун, модар,
Варо ҳам дар дилат чо кун!

Набудӣ якнафас фориғ зи кору бори беохир,
Ҳамеша меҳнату ташвишҳоятро набуд анҷом.
Ҳамеша орзуят буд, насибат бошад аз такдир,
Арӯс оварда, пас хоҳӣ нишаст осудаву ором.

Вале имрӯз мебинам, чу як фарзанди ту ду шуд,
Гумонам ташвишат ду шуд, туро боз изтироб
афзуд
Ту мисли шоҳи пурборӣ, ба бори хеш менозӣ,
Аз ин нороҳатии худ қаноатмандию хуншуд...

Зи арзи хизмати худ бар ту хушбахтанд
фарзандон,
Биё ҳоло бишин дар пешгоҳи кадр, эй модар.
Насибат боду арзонӣ ба ту ин давлати пирӣ,
Муборак бод ин рӯзи муродат, модар, эй модар!

соли 1965

ТАКРОР МЕОЯМ

Даруни синаам яхҳо шикаста,
Миёни ҳалқаҳои чашми ман хуршед
мерақсад,
Баҳорон боз меояд.
Ба сар хуршеду андар синаам уммед
мерақсад,
Баҳорон боз меояд.
Ман акнун дар лаби даръё,
Ман акнун дар канори чашмаҳо
Ба пазмонӣ лабони бўсахоҳи ёр меҷӯям.
Ба мисли сабзай навхез боз аз хок мерӯям.
Назар бинмуда чун кӯҳ,
аз паси даръё
Нишони рӯзҳои рафтаам дар об мебинам,
Ман аз нав ҳар баҳори
умри худро ёд меорам,

Суруди тоза мехонам,
Ман акнун бо фазои лочувардӣ роз мегӯям,
Муҳаббатҳову улфатҳои дурам боз мечӯям.
Зи ҳар пайроҳаи бигзоштаам

такрор меоям,

Наву такрор меоям.

Ман акнун аз ҳавасҳои парешон даст

мешӯям,

Нигоҳ аз ахтарони дур мебандам.

Ба таъзим аз замин гулҳои

рангоранг мечинам,

Заминро сачда меорам,

Ба ёрон аз баҳори орзуҳо мужда меорам.

Агар гирьям,

чу абри навбаҳорон

Наву такрор мегирьям.

Агар хандам, чу гулҳои баҳорон

тоза механдам,

Басо такрор механдам.

соли 1967

РОЗҶОИ МАҲТОБШАБ

Шаби маҳтоб, гулгаштеву даръё,
Нигоҳи ёри бепарвою хомӯш...
Фаромӯшам намегарданд асло,
Намегарданд як умре фаромӯш.

Агар даръё забон медошт, мегуфт,
Муҳаббатро чӣ подоше супурд ӯ.
Дили бечораамро бетараххум
Ба монанди аноре мефишурд ӯ.

Ба роҳи хеш вай ҳам рафт, ман ҳам,
Бирафту бахти осон чувст ҳар чо.
Валекин ман начустам бахти дигар —
Нашуд доғи вай аз дил чувст асло.

Ғами норафтани ҳаргиз набудаст,
Чу кӯҳ бошад, ки мӯ-мӯ меравад он.
Бирафтам, гарчӣ тан додам ба қисмат,
Дили якрав вале дар банди ӯ монд.

Чавонӣ меравад, ҳайҳот, дигар
Намеояд ба чӯи умр ин об!
Ба соҳилҳои ту, руди азизам,
Намеоям дигар шабҳои маҳтоб.

Агар он ваъдабоз ояд, аё дӯст.
Сари роҳаш бигир аз мавҷ занчир.
Фаромӯшат нагардад, руди маҳбуб,
Дили сӯзони ман аз дасти вай гир.

соли 1964

ХОКИ ВАТАН

Аз ҳади хоки Ватан рафта бурун,
Ранҷаи захри ҷудоию фирок,
Ҳар кучо ҳамватане ҳаст маро,
Сокини Кобулу Табрezu Ирок.

Сари раҳ дар сафари кишвари ғайр
Дӯш бо ҳамватане биншастам.
Иштиёқи ватан ўро месўхт,
Соате гўш ба ҳарфаш бастам.

Сарвату давлати афзунаш буд,
Манзилу маскани ободe дошт.
Беватан буд вале марди ғариб,
Айши талху дили ношоде дошт.

Хондам аз ҳикмати Саъдӣ байте,
Чун ба ҳолаш, ки мувофиқ буд он:
“Пой дар занчир пеши дӯстон,
Беҳ ки бо бегонагон дар бӯстон”.

Ашк аз дида чу марҷон мерехт,
Зор менолиду мегуфт “Ватан!”
Илтиҷо дошт зи ман марди ғариб
Як каф аз хоки ватан — атри кафан.

Аз ҳади хоки ватан рафта бурун,
Ранҷаи захри чудоию фирок,
Ҳар кучо ҳамватане ҳаст маро,
Сокини Кобулу Табрзу Ирок.

соли 1966

ҚИСМАТИ ҲАЛОЛАМ ДЕҲ!

Орзу ҳамчун ваъдаи ширин
Хуш нигоҳи биё-биё дорад.
Гар қадам монӣ бар сари парвин,
Боз бар пеш дорад исрорат.

Нуқтаи интиҳои ин раҳ нест,
Ҳаст оғозу несташ анҷом.
Турфа роҳест, ҳамчунон шохест,
Меваҳои баланд дар он хом.

Одамӣ дар талош меҷӯшад,
Меситезад, чу барқ метобад,
То ки он орзуи худро баъд
Пухта бинад, расида даръёбад.

Хоҳам, эй бахт, аз ту ҷавлонгах,
Ки дар он по ниҳам, ҷаҳон гардам.
Хоҳам аз ту ба роҳ фармоне,
Дар пояш сӯзаму ҷавон гардам.

Орзу деҳ, умед деҳ бар ман,
Нақша баҳри ҳазор солам деҳ!
Ҳаргиз аз чормағзи пуч доман
Пур накун!

Қисмати ҳалолам деҳ!

соли 1966

ШОИР ОН НЕСТ...

Шоир он нест, ки афкори пуче назм кунад,
Шеърро чокари саргаштани ҳар базм кунад.
Шоир он аст дар ин асри мураккаб, альон,
Ба сухан хезаду майдон талабад,
разм кунад.

Ў сарояд, ҳама ногуфтаниҳоро гӯяд,
Ҳама гарду ҳама ношустаниҳоро шӯяд,
Адлро бар сари найранг ба ҷунбиш орад,
Ишқро аз дили ҳар санг алам бардорад.

соли 1966

ГУЛДАСТА

Ғайри ёди ту қору борам нест,
Рӯзу шаб аз паят давон будам.
Ҳар кучо по мениҳодӣ ту,
Ҳамчунон сояат равон будам.

Ишқ гул кард дар хомӯшиҳот.
Дар сукути хазордастонат.
Дар ниғаҳҳои ваъдабахши ту,
Дар таҳи хандаҳои пинҳонат.

Ишқро ҳазли кӯҳна меғуфтӣ,
Ҳарфи ман ношунанда мерафтӣ.
Дар раҳи ту нигоҳи ман мерехт,
Ёд дорӣ, надида мерафтӣ?

Сайри даръёву кӯҳ нанмудем,
Роз гуфтем мову ту пинҳон.
Бар ту гулдастае набурдам ман,
Дар дили ман бимонд он армон.

Аз хамаи абрувони пурчинат,
Ҳам ба ёди нигоҳи ҷонсӯзат.
Бастаам бо тарона гулдаста,
Гӯяд он розҳои Фирӯзат.

соли 1966

МАСЛАҲАТ

Дар баробар бо қадат қад ёфтӣ,
Лоиқат аммо диле пайдо нашуд.
Ёри ҳамдасту ҳамилҳон кофтӣ.
Як замон бозори хуснат гарм буд.

Пеши ту сад бор қурбон мешуданд,
Сачда бар хоки қудумат доштанд.
Дар сухан даръёи паймон мешуданд,
Аз паси ту лек ғайбат доштанд.

Дил ба ваъда додиву ҳазъёни пуч,
Лек он гулҳо ҳама бебор буд.
Теғ зад бар синаат паймони пуч,
Бар ту изҳори вафо озор шуд.

Қои гул гар бар кафат хоре задаст,
Ин қадар аз умр домангир ту?
Ночавонмарде умедатро шикаст.
Пас чаро аз зиндагӣ дилгир ту?!

Ҳаст дилхоҳи ту, эй гул, ҳар кучо —
Якдилу якқавл, ёри бовафо.
Номи неку хулқи шево боядат,
То ки он озода ҳам хоҳад туро.

соли 1966

ЗАН

Шохи лутфу назокатӣ, эй зан,
Рангу бӯи баҳор кори туст.
Дар фалак офтоби оламтоб
Нусха аз рӯи шӯълабори туст.

Офаридат табиат афсунгар,
Бас ба ту нозпарварӣ омӯхт.
Баъд бечора устод аз ту
Дилнавозию дилбарӣ омӯхт.

Меҳр дар ту, муҳаббат андар ту,
Сеҳр аз туст, соҳирӣ аз туст.
Офаридгори орзуҳой,
Шеър аз туст, шоирӣ аз туст.

Ишк дар туст, зиндагӣ дар ту,
Рашк аз туст, фитна ҳам аз туст.
Заҳри ту расида позаҳр аст,
Ҳар гуноҳу савоби ту некӯст.

Чашми меҳру шафоати олам,
Дастии гарми навозиши инсон,
Ҳалқаи дарду изтиробии даҳр,
Домани хайру шафқату эҳсон!

Бе ту дар умри ман сафое нест,
Бе ту дар сози ман садое нест,
Сӯзаму розии зиндагӣ гӯям,
Ҷуз ризоии ту муддаое нест.

соли 1966

* * *

Ёр, мегуфтӣ чаро хандида ҳамчун офтоб,
“Хонаи мо андарун абр асту берун офтоб?”
Ёд меовардиам аз доғҳои синаат,
Ку ғурури саркашат, эй чехрагулгун офтоб?
Ту сафобаҳши ҷаҳонӣ, бигзор аз роҳи ниёз,
Бигзин аз роҳи виқору дил макун хун офтоб.
Баски месӯзад ба оташ бе ниҳебу шеване,
Эътибору шавкате дорад ба гардун офтоб.
Ҳамчун маҳтоб он ҳама захми дилат

манмо ба кас,

Метавон пӯшида дорӣ қалби пурхун офтоб.
Хушк шуд хоки биёбон гарчи аз беобиҳо,
Сӯхтан дорад ба ҳоли дашту ҳомун офтоб.
Гар ба Фирӯзат назар гоҳи ғурбат тоби ҳам,
Менишинад дар сари роҳат чу Маҷнун офтоб.

соли 1966

РУБОИЁТ

Чун лола зи дур сурхрӯй накунам,
Бо дилсияхон шукуфтарӯй накунам.
Бо неку бади чаҳон дилоростаам,
Аз халқи ватан канораҷӯй накунам.

* * *

Субҳе зи гиребони шабам механдад,
Хуршеди ман андар талабам механдад.
Оташ ба дилам зи меҳри ӯ пеши касон
Месӯзаму чун лола лабам механдад.

* * *

Чун лола агар бо дили доғе бошам.
Он бех, ки гиёҳи боғу роғе бошам,
Қандил нашавам ба қасри шоҳон ҳаргиз
Дар кулбаи бенаво чароғе бошам.

* * *

Хоҳам ба мисоли оби дарёё бошӣ,
Гаҳ гулшану гаҳ бодияпаймо бошӣ,
Чӯшиву хурӯшиву ситезӣ, аммо.
Дар тирамаҳи умр мусаффо бошӣ.

* * *

Гар ғунча ниқоб медарад, хушнудам,
Гар чашма ба рӯд мебарад, хушнудам.
Аз лонаи хештан агар чӯчаҳаке,
Рӯзе чу уқоб мепарад,
хушнудам.

* * *

Ман рози дилам ба гӯши гулҳо гӯям,
Таскини дилам зи тоби дилҳо чӯям.
Чун дона миёни хоки раҳ гум шудаам,
Шояд ки ба иқболи ту фардо рӯям.

* * *

Баъд аз сари мо низ ҷаҳон хоҳад буд.

Ин гирьяву ханда ҷовидон хоҳад буд.

Обе, ки ба ҷӯй меравад, нолон аст,

3-ин ҷӯй гузаштан ормон хоҳад буд.

* * *

Аз неруи тан ҳикояте хоҳад монд,

Аз ҳусни ҷавонӣ сурате хоҳад монд.

Бар умри гузаштаи худ афсӯс махӯр,

Аз меҳру вафо саодате хоҳад монд.

* * *

Ҳиммат сухани дастнигарҳо будаст,

Ҳотам ҳашами тангназарҳо будаст.

Он чашм, ки гуфтаанд дунёбинаш,

Кӯри худу бинои дигарҳо будаст.

* * *

* * *

Аз марг амон, ки ёфт, то ман ёбам?

Боз умри ҷавон кӣ ёфт, то ман ёбам?

Шеъраро ҳамагӣ паёми фардои ман аст

3-ин беш ҷаҳон, ки ёфт, то ман ёбам?

* * *

Ҳар ошиқи булҳавас наояд ба дарат,

Ҳар лофзани намешавад ҷонсипарат.

Дар боғи ҳаёт нахли ишқе парвар,

Дар мавсими пирӣ соя созад ба сарат.

* * *

Шаб чашм ба роҳ, печу тобам додӣ,

Бар ман сабақе зи сарҳисобам додӣ,

Бар нуқли лабат умед бастам, хайҳот,

Аз мурғи дар осмон кабобам додӣ.

* * *

* * *

Ман қатрааму зиндагиам ошӯб аст,
Домони яке рӯд маро матлуб аст.
Аз халқ канора чустан кӯрдилист,
Аз хеш гаҳе канора чустан хуб аст.

* * *

Гаҳ бар гулу гаҳ ба боғбон механдам,
Гаҳ бар худу гаҳ ба бехудон механдам.
Ҳар кас, ки ба ҷуз хеш касеро
нашинохт,
Хомӯш ба сармастии он механдам.

* * *

Дар хилвати хеш гӯи Афлотунӣ,
Аз беҳабарӣ муаллими гардунӣ.
Пое ба замин гузору чашме бикшо.
Дар ҳар қадаме бинӣ зи худ афзуне.

* * *

То ғунча шукуфт, субҳидам мегузарад,
Ғавғои таккабури ту ҳам мегузарад.
Аз ёри нахуст дил набардор ба сахл,
Ин бахти хуш аз кӯи ту кам мегузарад.

* * *

Аз туст кунун маро ҳама шодиву ғам,
Аз туст чӣ бахти неку толеи бадам.
Дил сахфаи нонавиштаи дафтари туст,
Бинвис, чи мехохӣ,
ба дасти ту қалам.

* * *

Ҳар гул зи баҳори нав нишон аст маро,
Ҳар қатра ба рӯд ҳамзабон аст маро.
Ин кадр ба чашми кам мабин, эй ғофил.
Дар сина ниҳон баҳри дамон аст маро.

* * *

Дур аз ту дилам шод нашуд, шод
нашуд,
Бе ту сарам аз хиҷолат озод нашуд.
Бе ту қадаме пеш ниҳам, пас мерафт,
Бе ту мадади табъи худодод нашуд.

* * *

Дар чашми рамузбин тамошост китоб,
Гар кайфияте шиносӣ, дунъест китоб,
Эй беҳабар, аз бузургиҳои қатра,
Гар ғӯта задан тавонӣ, даръест китоб.

* * *

Эй қатраи пок,
роҳи худ гум накунӣ,
Бе руд дар ин чода талотум накунӣ.
Ҳастии ту як ҳалқайи ин занҷир аст,
Ҳуш дор, ки ин силсиларо гум накунӣ.

* * *

Онам, ки талотум аз вучудам наравад,
Аз дил шарарам ба тирадудам наравад.
Ошuftагии сари ҷавонам боқист,
Ин сӯзи ҳаёт аз сурудам наравад.

* * *

Наврӯз расад рубоб дар даст баро.
Аз ишқ чу гул хумор нашкаст, баро.
Ман рози дилам ба гӯши гулҳо гӯям,
Гар накҳати гул шамиданат ҳаст, баро.

* * *

Тасвири ту бо қалам муяссар нашавад,
Ташбеҳи ту моҳу меҳру ахтар нашавад.
Дар нозукиву лутфу адоҳо суханам
Бо мисраи қоматат баробар нашавад.

* * *

* * *

Гардун чу ба сӯи мардум андохт
каманд,
Овард бaсе сари баланде дар банд.
Ҳар мард чу Рӯдакӣ ба домаш н-афтод,
Ин гург ду чашми равшани ўро канд.

* * *

Дар хилвати рози мо наё, эй бадхӯ,
Гар омадаӣ, аз дили худ кина бишӯ,
Сози ғаразу кинакашӣ барҳам зан,
Чун зоғ ту аз меваи мо кирм маҷӯ.

* * *

Эй бахт, маро ранҷ мадеҳ бо афсун,
Чун хома ба ҳар даст макун хору забун.
Ҳар он чӣ дилат хост раво дор, вале
Дар қабзаи нокасон маро зоча макун.

* * *

Чун рӯд ман аз баландиҳо паст шудам,

Чун боди сабо поку тихидаст шудам.

Лек иззати худ нарехтам пеши касе,

Бо шавкати сарбаландиҳо маст шудам.

* * *

Дар маҳфили ҷумла пухтагон мо хомем,

Бо ростдилии хештан нокодем.

Аз чарбзабонӣ рӯи шум овардем,

Чун оинае ба пеши зиштандодем.

* * *

Ҳар ҷо, ки ту рафтӣ, дар канорат будам,

Бе ваъда сари раҳ интизорат будам,

Нохонда ба сад баҳона дар хонаи ту,

Ҳар рӯз зи бахт умедворат будам.

* * *

* * *

Дар кашмакаши ишқ наафтодай банд,
Бар зиллати ошиқон, дило, айб мабанд.
Оё нашунидай, ки гӯянд ханӯз
Ришат набаромадаст, бар кӯса маханд.

* * *

Эй шӯхнигаҳ умрхазонит бидон,
Сармастӣ зи шавқи дилситонит, бидон.
Селобсифат сарат ба ҳар санг мазан,
Оворадило, кадри чавонит бидон.

МУНДАРИЧА

САЛОМ, КЎҲСОР!.....	6
СИРИ ИШҚ	9
СИР — МАХЗАНИ СИРҲОИ МАН.....	11
ШАБЕ БО ХАЁЛАТ.....	13
МУЛОҚОТИ НАХУСТИН	14
ЭЙ ДИЛИ МАН!.....	15
ЁДАТ ҲАСТ Ё НЕ?.....	17
ПАЙРОҲАИ ХОТИРНАВОЗ.....	19
БУЛҲАВАС.....	21
ДОНИШГОҲ.....	22
ОРЗУ	23
СУБҲИ ИД.....	24
МУМИЁ.....	25
РЎЗҲО	27
ЗАНИ ТОЧИК	29
САВТИ РЎД.....	31
КЎҲҲО — ГАҲВОРАИ МАН.....	33
ПАДРУД.....	34
ДИЛ	35
РОҲИ САФЕД.....	37
ИН ҲАМ ЗИ НОЗ БОШАД?..	39

ҒАЛБЕРИ ДАРИДА НЕ, ДИЛИ МАН	40
ИН ҚАДАР НОЗ МАКУН.....	41
СОЯ.....	42
ШОЛ.....	43
НАВИДИ РҶҲБАХШ.....	45
САФЕДӢ МЕДАМАД.....	47
ҒУРУРИ ЧАВОӢ.....	49
ЭҲСОН.....	51
САМАРҚАНД	53
РӢ БА РӢИ НАҚШҲОИ СОҲИРӢ.....	56
МАНОР.....	58
ДАР ДИЛИ МАН ТУӢ, ТУ.....	60
ДӢСТ ДОРИАМ АГАР.....	61
МОДАР	62
ИЛТИҶО.....	65
ЧАШМҲОЯТ	67
МАН ВАЪДА НАМЕКУНАМ БИҲИШТАТ	69
АРЗИ ХИЗМАТ	71
ТАКРОР МЕОЯМ.....	73
РОЗҲОИ МАҲТОБШАБ	75
ХОКИ ВАТАН	77
ҚИСМАТИ ҲАЛОЛАМ ДЕҲ!.....	79
ШОИР ОН НЕСТ.....	80
ГУЛДАСТА.....	81
МАСЛАҲАТ.....	82
ЗАН.....	83
Ӣр, мегуфтӢ чаро хандида Ҳамчун офтоб,.....	85
РУБОИӢТ	86

БАҲРОМ ФИРЎЗ

Любовное свидание
(на таджикском языке)

Муҳаррир Ҷ. Шанбезода
Рассом М. Серебрянская
Муҳаррири расмҳо Т. Королева
Муҳаррири техникӣ Р. Анисимова
Мусахҳаҳ Ҷ. Ҳошимов

Ба матбаа 21/Ҳii/1966 супорида шуд. Ба чопаш
23/Ҳi-1967 имзо шуд. Формати 60x90 1/32.
Қоғази № 2. Ҷузъи чопи 3. Ҷузъи нашрию ҳисобӣ
1,79. Адади нашр 4000. Супориши № 9222. КЛ
02086.
Нархаш 9 тин.

Душанбе, нашриёти “Ирфон”
кӯчаи Шевченко, 10.

Комбинати полиграфии Комитети давлатии
Совети Вазирони РСС Тоҷикистон оид ба
корҳои нашриёт, полиграфия ва савдои китоб

9 тин

НАШРИЁТИ «ИРФОН»